

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRĂNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747
Web site : www.phaphoatu.com

Chúng tôi vừa được biết:

- Cụ PHƯƠNG THẢO Pháp danh ĐĂNG TRANG, là trưởng lão của chùa PHÁP HOA Tucson, Arizona vừa thoát khỏi địa ngục và được vãng sanh Cực Lạc sau khi chết 4 ngày! Cụ hưởng thọ 102 tuổi. Thật là hy hữu!
Xin Cô Bảo Đăng chia sẻ phương cách hộ niệm để chúng tôi được học hiểu thêm.
Pt. Minh Hộ xin chân thành biết ơn.

*Ba cõi từ nay chẳng ổn lành,
Quyết về Cực Lạc chứng vô sanh.
Nếu như niệm PHẬT không chuyên nhất,
Đâu được đài sen nguyện lực thành.
Ngút tảo lâu cao muôn diệu sắc,
Gió đùa cây biếc nổi đàn thanh.
Từ nay chơn, giả không lầm nữa,
Ngư mục, trân châu biết rõ rành.*

Chú giải:

- Câu 1 : - Ba cõi Dục Giới, Sắc Giới, Vô Sắc Giới không hoàn toàn lành, vì vẫn còn nằm trong vòng sanh tử.
- Câu 2: - Vì thế nên quyết tâm tu hành để về cõi Cực Lạc mới dứt được luân hồi, sanh tử.
- Câu 3,4: - Nếu niệm Phật không được tinh cần và chuyên nhất, thì để đâu gì được nguyện lực của Phật A-DI-ĐÀ tiếp dẫn về 9 phẩm sen !
- Câu 5: - Ở cõi Cực Lạc, các cung điện ẩn hiện trong mây phóng ra muôn ngàn tia hào quang sáng đẹp.
- Câu 6: - Ở cõi Cực Lạc gió thổi qua các hàng cây báu, phát ra tiếng vi diệu như âm thanh của tiếng đàn.
- Câu 7: - Từ đây đã biết rõ cõi Cực Lạc là CHON, cõi TA BÀ là giả tạm, là vô thường rồi.
- Câu 8: - Cũng như tôi ra ngoài biển nhìn xuống nước, biết rõ rằng đâu là ánh sáng của mắt con cá (ngư mục là mắt cá), đâu là ánh sáng của ngọc trân châu vậy. Câu này ý nói biết rõ đâu là thiệt và đâu là giả rồi. Thiệt thì giữ, mà giả thì bỏ.

HỎI :

- *Chúng sanh từ vô thủy kiếp đến giờ đã gây tạo vô lượng tội; đời nay từ lúc bé đến già, do môi trường trong xã hội, do cuộc sống, do phong tục ông bà, nên không gặp được thiện tri thức, không có minh sư chỉ dạy tu hành chi cả, lại còn gây thêm nhiều nghiệp ác (như sát sanh hại vật, mua bán lọc lừa, cho vay cắt cổ, gạt người lấy của, ém bùa để chiếm vợ chồng người, trộm cắp, cờ bạc, tà dâm. vv..) tội gì cũng có, nhất là những tội gây ra từ thân, khẩu, ý.*

Như thế làm sao lại bảo:

- *“Khi lâm chung nếu niệm PHẬT từ một niệm đến mười niệm thành tựu liền được vãng sanh?”*
Cái lý “VƯỢT QUA KIẾT NGHIỆP TRONG BA CỠI” thì làm sao có thể làm được ư? Chúng tôi thấy đa phần những người suốt đời không tu hành chi cả, thì khó mà gặp được Thiện tri thức hộ niệm cho được vãng sanh lắm! Việc này rất khó thành tựu lắm, xin được chỉ dẫn thêm cho chúng tôi được rõ, chân thành cảm tạ Btg. Bảo Đăng.

ĐÁP :

Những nghiệp quả lành dữ của chúng sanh từ vô thủy kiếp đến nay, hoặc ít hoặc nhiều, hoặc yếu hoặc mạnh đều khác nhau, thật ra khó mà biết được. Nhưng nếu người nào khi lâm chung gặp thiện tri thức hộ niệm, chỉ dẫn niệm Phật được từ một niệm (là 10 câu) cho đến 10 niệm (là 100 câu), phải biết kẻ ấy đã có vung trồng “túc thiện nghiệp” (là trong quá khứ có gây tạo duyên nghiệp lành trong Phật pháp rồi). Nếu chẳng được như thế, thì thiện tri thức còn không được gặp, huống chi là niệm được mười niệm ư? Trong kiếp này chưa hề gieo một duyên lành nào trong Phật pháp cả, lại không hề dung trồng một việc thiện nào hết, thì thử hỏi làm sao có quả tốt để ăn ?

Cái NHÂN cái QUẢ không đồng. Vậy mà khi mạng chung thời có thiện tri thức đến hộ niệm tiếp dẫn và người bệnh sắp lâm chung đó đã phát lòng ăn năn, chí thành sám hối, từ miệng thốt lên được nhiều câu Phật hiệu...rồi tắt thở trong câu niệm Phật, thật là hy hữu vô cùng. Không phải ai cũng làm được, trong một vạn người mới có được một.

“Không phải ác nghiệp từ vô thủy là nặng, còn mười niệm khi lâm chung là nhẹ”

Bồ Tát Đại Ninh THÍCH THIỀN TÂM có đem ba đạo lý để giải thích sự vãng sanh ấy không thuộc về trường hợp **“khinh hoặc trọng”**, Ngài dạy rằng :

“Không phải tại công hạnh nhiều hay ít, hoặc thời gian lâu hay mau.

Mà là :

1/- Do bởi TÂM,

2/- Do bởi DUYÊN,

3/- Do bởi QUYẾT ĐỊNH.

1/- Thế nào là do bởi TÂM ư: Là tất cả loài hữu tình chúng sanh chúng ta khi tạo tội thì đều xuất phát từ nơi “vọng niệm điên đảo” mà sanh ra. Còn lúc niệm PHẬT lại do từ nghe danh hiệu công đức chân thật của PHẬT A-DI-ĐÀ mà phát khởi; một bên HU, một bên THẬT đâu thể sánh nhau! Ví như một gian thất lớn, luôn đóng kín cửa, để tối muôn năm, nếu được người mở cửa ra cho ánh sáng mặt trời soi vào, sự tối ấy liền mất; nên đâu phải vì do tối tăm đã lâu mà không được sáng ư? Người tạo tội nhiều kiếp, khi lâm chung nhờ gặp được thiện tri thức thuyết pháp khai thị, chỉ dạy khuyên bảo nên XẢ BỎ MỌI BUỒN PHIỀN, SÂN HẬN, OÁN THÙ, VƯƠNG VẤN MỌI DUYÊN ĐÒI và TẤT CẢ NHỮNG GÌ ĐÃ LÀM CHO MÌNH ĐAU KHỔ. Sau khi nghe và hiểu rồi, người sắp

lâm chung đó hoan hỷ buông bỏ muôn duyên, nhiếp tâm và chí thành niệm được mười niệm (100 câu hồng danh của Phật), nên được vãng sanh thì cũng giống như vậy.

2/- Thế nào là “Do bởi duyên” ?

Loài hữu tình chúng sanh chúng ta khi tạo tội đều từ nơi vọng niệm tối tăm điên đảo, duyên theo cảnh giới hư huyền, giả tạm mà sanh; lúc niệm Phật thì lại từ nơi nghe danh hiệu Phật A-DI-ĐÀ (*sẵn có đầy đủ công đức chân thật trang nghiêm thanh tịnh của đức Phật*), nên mới duyên theo BỒ ĐỀ tâm đó mà khởi ra được. Như thế thì một bên “thật”, một bên “giả”, một bên chân, một bên ngụy, đâu có thể nào sánh nhau được! Ví như có người bị trúng tên độc, tên ghim sâu, sức độc mạnh, xương thịt nhiễm trọng thương, nếu nghe được tiếng trống thần löt vào tai thì mũi tên tự bắn ra, độc tiêu tan hết; cho nên đâu phải vì do tên độc nặng mà không được an lành ư?

Thì cũng vậy, người tạo tội nhiều kiếp, khi lâm chung mà chí thành xả bỏ mọi sự ràng buộc của thế gian, nhất tâm tha thiết niệm được mười niệm danh hiệu của đức Phật A-DI-ĐÀ, thì bảo đảm được vãng sanh.

3/- Thế nào là “Do bởi quyết định” ?

- Loài hữu tình chúng sanh chúng ta khi tạo tội đều từ nơi “gián tâm” hoặc “hậu tâm” (*là những tâm sai biệt, do vọng niệm sai biệt ấy mà khởi lên phiền não, tham sân, bị trói buộc tất cả việc đời, và gây tạo tất cả các nghiệp ác*). Lúc lâm chung trong lòng quyết định không có hai cái tâm đó, nên trong một niệm với cái tâm “quyết định mãnh liệt” mà trì danh hiệu Phật A-DI-ĐÀ rồi tắt thở, nên được vãng sanh.

Ví dụ, như sợi dây cực to, cả ngàn người bứt không đứt, nếu có đứa bé cầm guơm “Thái A” mà chém, dây liền đứt đoạn.

-Lại giống như đồng củi rất lớn chất chứa từ cả ngàn năm, nếu có người dùng một đống lửa mà đốt, củi liền cháy hết. Cũng giống như có người trọn đời tu mười nghiệp lành (*của thân, khẩu, ý*), đáng được sanh về cõi Trời, nhưng khi sắp lâm chung có người làm cho khởi lên một niệm “sân hận” hoặc “tà kiến” quá mạnh, liền bị rơi vào địa ngục A-Tỳ.

Phải biết, nghiệp ác vẫn “Hư Vọng”, mà do bởi tâm niệm (*tà*) quyết liệt, đã có thể lấn lướt nghiệp lành cả một đời vun trồng, khiến cho chúng sanh bị đọa lạc vào 3 ác đạo; hướng chỉ sự niệm Phật là nghiệp lành chân thật, có người khi lâm chung dùng tâm chí thành, mãnh liệt trì danh hiệu Phật, lại không thể lấn áp ác nghiệp từ vô thủy kiếp ư?

Cho nên, người tạo tội nhiều kiếp, khi lâm chung bao nhiêu nghiệp lực kéo đến đánh đập, rĩa xát, hành hạ tra tấn, xác thân đau đớn, rã rời mà vẫn “quyết tâm” mãnh liệt chí thành sám hối và tha thiết niệm được mười niệm hồng danh đức Phật A-DI-ĐÀ mà không được vãng sanh, quyết không có lý đó!

Trong Kinh có dạy :

“Người mà chí thành, nhất tâm niệm được một câu A-DI-ĐÀ PHẬT, sẽ tiêu diệt được tội nặng nơi đường sanh tử trong “tám mươi ức kiếp”.

Sở dĩ có sự kiện đó là vì hành giả niệm PHẬT đã phát huy “mãnh liệt” cái tâm “chí thành”, nên mới nhiếp phục và tiêu diệt được ác nghiệp;

Nếu khi lâm chung mà có được cái tâm mãnh liệt ấy để niệm Phật, quyết định sẽ được vãng sanh, không còn nghi ngờ chi nữa!

Người khi lâm chung mà niệm được mười niệm là do khi còn sanh tiền thường kết duyên lành với Minh sư, thiện hữu nên được khai thị và dạy bảo. Lại cũng do tự mình chí tâm thực hành đúng

theo pháp niệm Phật nên mới có kết quả và thành tựu được mười niệm.

Cho nên, khi hộ niệm cho người sắp lâm chung, muốn có được kết quả tốt, trước tiên cần phải đọc Kinh Sám Hối Thập Nhị Danh Như Lai Diệt Tội cho cái tâm cố chấp, tâm sân hận, tâm phiền não của người được nhẹ bớt. Kế đến trì chú Diệt Tội hàng ngàn biến cho thần thức của oan gia trái chủ cảm nhận được sự chân thành sám hối của mình hoặc của thân quyến; thuyết pháp khai thị Nhân Quả, tội phước cho cả người sắp lâm chung và vong linh oan gia đang đứng chung quanh đòi nợ máu nghe và hiểu. Tiếp tục sám hối và trì chú Diệt Tội cho đến khi nào tâm trí của người sắp lâm chung phát sáng và hoan hỷ, hai tay họ tự chấp, miệng tự thốt lên lời sám hối, lập tức sẽ hóa giải được ác nghiệp. Thần thức của vong linh oan gia cũng sẽ được nhẹ nhàng, thì họ không còn đánh đập nữa. Sau đó mới chuyển sang niệm Phật hộ niệm tiếp dẫn cho người sắp chết lần thần thức của vong linh oan gia tất cả đều được siêu thoát.

Để chứng minh cho lời chỉ dẫn trên, và sự yêu cầu của Phật tử Minh Hộ, Bảo Đăng xin tường thuật lại chuyện hộ niệm cho Cụ ĐĂNG-TRANG được thoát cảnh địa ngục cùng được vãng sanh một cách tuyệt vời và hy hữu.

Cụ THÚY – tức là bà quả phụ NGUYỄN THỊ HẠNH TRANG, Ưu-bà-di ĐĂNG-TRANG

Vãng sanh Cực Lạc ngày 20 tháng 03 năm Đinh Dậu (2017) lúc 4 giờ sáng, thứ Hai.

Cụ THÚY sanh năm 1916, con gái của một bác sĩ nha khoa nổi tiếng ở Hà Nội, Bắc phần. Cụ lập gia đình với một quan lớn thời đó. Có hai con; một trai và một gái.

Năm 1954 chẳng may chồng chết sớm, Cụ di cư vào Nam cùng với hai con còn nhỏ dại. Vì không muốn lập gia đình nữa, nên một thân một mình tảo tần nuôi hai con đến khôn lớn. Chẳng may người con trai bị bệnh qua đời, chỉ còn lại hai mẹ con nương nhau sống đạm bạc qua ngày.

Chị Thúy sanh năm 1945, là một người con đại hiếu thảo. Bảo Đăng quen biết Thúy lúc còn ở VN trước năm 1972, lúc đó chị làm quản lý (*supervisor*) trong phòng xuyên phiếu tại Tổng Bưu Chính Sài Gòn đối diện nhà thờ ĐỨC BÀ.

Hè năm 1974 Bảo Đăng lập gia đình, chị Thúy cũng có đến dự lễ cưới của Bảo Đăng. Sau khi Bảo Đăng đi Mỹ ngày 22 tháng 4 năm 1975, chị cũng lập gia đình sau đó. Mấy năm sau chị cùng mẹ vượt biên qua đảo, định cư tại Tucson, Arizona năm 1980.

Vào năm 1985 Bảo Đăng đứng ra thành lập ngôi PHÁP HOA Bảo Tự đầu tiên duy nhất tại thành phố sa mạc Tucson, Arizoon này. Chị gọi đến chùa nói có dư một tủ lạnh muốn cúng chùa. Bảo Đăng cùng với vài Phật tử đến nhà Cụ chở tủ lạnh. Khi ngồi trò chuyện ăn bánh uống nước, chị Thúy nhìn Bảo Đăng hoài rồi hỏi :

– “Có phải cô có người em họ làm ở Tổng Bưu Điện không?”

Bảo Đăng trả lời ở VN thì có, ở đây thì không có. Chị cười mới giới thiệu mình là ai, vui mừng khi chị em nhận ra nhau. Từ đó Bảo Đăng thường xuyên lui tới thăm viếng, an ủi và khuyên nhắc Cụ nên niệm Phật nhiều hơn.

Bắt đầu từ khi Chùa mới thành lập vào năm 1985 cho tới bây giờ 2017, là đã gần 33 năm qua. Hai mẹ con lúc thúc ần dật tu hành, không hề giao kết hay thị phi, la cà hoặc làm phiền lòng bất cứ một ai cả. Cụ vẫn giữ vững tên tuổi của một trưởng lão ưu ái nhất tại thành phố Tucson này. Cụ phát nguyện cúng dường Tam Bảo mỗi đầu tháng. Cụ thường nói rằng :

- Tôi là người tỵ nạn, lại tuổi già nên không làm gì có ích lợi cho nước Mỹ cả, mà còn được giúp đỡ mọi thứ thuốc men, tiền già mỗi tháng nữa, cho nên tôi phải trích ra một phần để cúng dường Phật chứ, cũng như tôi

“đóng hụi” vậy. Ngoài ra mỗi kỳ lễ lớn Cụ còn phụ thêm tiền để mua hoa quả cúng dường Phật, cúng dường cho Thầy nữa. Chưa kể đến Tết Cụ đến chùa ăn mặc thật đẹp, Cụ xì lì cho tất cả mấy cô chú nhỏ ở chùa. Hễ có cái gì tốt, ngon là Cụ mang lên chùa dâng cúng Phật, biếu Thầy. Ngay cả mỗi rằm lớn Bảo Đăng luôn gọi một mâm thức ăn chay nhờ mấy em mang đến để Cụ cúng rằm, thì Cụ luôn cho mấy em tiền xăng mỗi đũa 20\$, không lấy thì Cụ giận, Cụ la...Mỗi lần in Kinh sách là Cụ luôn đứng đầu số, chưa hề sót quyển Kinh nào cả.

Sau này có nhiều chùa mọc lên, có mời Cụ đến dự, Cụ từ chối và nói cho mọi người biết là :

- Tôi chỉ đi chùa Pháp Hoa thôi nhé! Ăn cây nào tôi rào cây nấy, có trước có sau. Hồi xưa lúc chưa có một ngôi chùa nào hết, không Sư nào đến mà chịu lập chùa ở đây cả, rất nhiều Thầy đến rồi đi không trở lại, chệch dân tự nạn VN ở đây nghèo quá, sa mạc nóng quá, ít Phật tử quá, ít tiền cúng dường quá nên không thêm.

Chỉ có duy nhất Thầy HẢI QUANG là hồi thúc cô Bảo Đăng nên thành lập một ngôi chùa nhỏ để cho những người già có duyên như chúng tôi, có căn lành tu học Phật pháp. Thầy thường nói với Phật tử là có Bảo Đăng mới có chùa, tuy nó nhỏ tuổi, nhưng đại căn, đại tâm của nó khó có ai sánh bằng. Chưa có buổi lễ lớn nào mà Thầy vắng mặt cả. Mỗi lần gặp Thầy là được Thầy khuyên bảo và an ủi mẹ con tôi. Thầy là một bậc Minh sư hiền đức, có trí huệ lớn.

Cô Bảo Đăng thì luôn kính người già, thương người nghèo khó, hoạn nạn luôn giúp đỡ mọi mặt và thương rày dạy người trẻ, luôn nâng đỡ, khuyến khích giới trẻ tu tiến đời lần đạo. Cho nên giới trẻ có kiến thức ngày càng đông và rất kính thương Bảo Đăng. Còn nhóm người già chúng tôi còn sống ngày nào chỉ hướng tâm về chùa Pháp Hoa mà thôi, chí thành tu niệm và giữ lập tâm ban đầu khi mới có Chùa và luôn kiên cố cho đến ngày lâm chung. Thầy có cho biết là tôi sống thọ đến trăm tuổi, nên tôi tha thiết xin Bảo Đăng hộ niệm cho tôi khi tôi trăm tuổi, tôi chỉ muốn về với Phật thế thôi, ngoài ra hai mẹ con tôi hăm hui bên nhau không có gì để mà lưu luyến cả.

Đến năm Cụ được 90 tuổi, Bảo Đăng đã có làm lễ chúc thọ cho Cụ tại chùa. Chính tay Bảo Đăng nấu những món mà Cụ ưa thích và làm bánh kem sầu riêng. Bảo Đăng chụp hình quay phim cho Cụ trong sân chùa nữa, xong rồi Bảo Đăng còn ghép nhạc đạo, hoàn thành một cuốn video nói về một Phật tử trưởng lão trung thành nhất của chùa Pháp Hoa, Cụ thích quá xem hoài. Chị Thúy cho biết mỗi lần xem là mỗi lần Cụ khen tặng Bảo Đăng đến nức tường đấy. Mấy Cụ thường nói :

***Khi chúng tôi cần, thì Bảo Đăng có,
Khi chúng tôi gặp khó, thì có Bảo Đăng!***

Sau khi Thầy về với Phật rồi, Cụ là người khóc Thầy nhiều nhất.

Cụ than thở rằng :

-Tôi tưởng tôi đi trước Thầy! Giờ Thầy đi trước tôi rồi, khó mà kiếm được một vị Thầy chân thật và ẩn dật tu hành, hiền đức, trí huệ và thương Phật như Thầy mình!

Bảo Đăng thường xuyên khuyên Cụ nên niệm Phật nhiều hơn để được gặp Thầy ở Cực lạc. Vì nghiệp của Cụ cũng nặng lắm, sợ rằng đến lúc lâm chung sức nghiệp kéo đến quá nhiều thì khó mà được vãng sanh.

Cứ mỗi năm trước ngày Tết Bảo Đăng đều có làm bánh sinh nhật tặng Cụ, đầu năm 2016 Cụ được 101 tuổi. Bảo Đăng thấy Cụ bắt đầu yếu hơn, nhưng vẫn làm một mâm cơm chay thịnh soạn và bánh kem sầu riêng mà Cụ thích nhất, mang đến nhà cùng ăn chung vui với Cụ.

Cụ nói :

-Hai mẹ con tôi cô cút, nghèo, lại bệnh hoạn, không dám làm phiền một ai cả, tôi thì già yếu, còn Thúy thì bệnh hoạn rề rề quanh năm, nên mẹ con tránh đến chỗ đông người, cũng tránh luôn mọi sự thăm viếng, nên

không thể đi chùa được nữa. Mẹ con tôi chỉ mở cửa khi nào nghe tiếng Bảo Đăng kêu cửa mà thôi.

Bảo Đăng có hứa với Cụ, nếu Cụ luôn giữ vững được cái tâm thành như thế cho tới ngày lâm chung, Bảo Đăng sẽ hộ niệm cho Cụ, bảo đảm Cụ thoát khỏi 3 ác đạo (*địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh*). Còn được vãng sanh hay không đều tùy thuộc vào sự công phu tu hành và cái thật tâm của Cụ còn thương Phật nhiều hay ít mà thôi.

Thời gian cứ thế trôi qua, thắm thoát lại sắp tới ngày đón xuân Đinh Dậu 2017. Như thông lệ hằng năm, trưa ngày 30 tháng chạp cuối năm, Bảo Đăng luôn nhờ mấy em mang đến Cụ hai mâm đầy đủ những món chay và bánh chưng, hoa Lan, trái cây, mứt bánh, dưa cà để Cụ cúng trong ba ngày Tết.

Mấy em gọi điện thoại cho biết gõ cửa hoài mà không thấy cô Thúy ra mở cửa. Bảo Đăng bảo mấy em cứ để trước cửa và cho mấy tờ lá chú lớn lên trên nắp thùng để tránh vong vất vương lấy ăn thì không cúng được. Bảo Đăng liên tiếp gọi điện báo cho chị biết có để thức ăn trước cửa cũng không thấy trả lời. Vì trong hai ngày Tết Bảo Đăng kẹt ở chùa không thể đi đâu được cả.

Hôm sau mấy em ghé qua thăm thì thấy thùng thức ăn vẫn còn nằm trước cửa. Gọi điện cũng không thấy bắt, đập cửa rầm rầm cũng không động tích gì cả, không biết có chuyện gì không, hay là đi đâu ăn Tết rồi chẳng?

Đến ngày mừng hai, Bảo Đăng linh tính chuyện chẳng lành, nên đích thân tới nhà xem Cụ với Thúy có gì không. Mấy em ở chùa cũng xách theo những pháp bảo cần thiết, y Tỳ lô, đi theo phụ giúp. May mắn khi vừa tới nhà là gặp con trai của Chị Thúy cũng vừa từ phi trường tới nhà, vì cháu ở tận New York, nên cháu có chìa khóa nhà. Bằng không chắc phải khó khăn lắm để tìm cách mở cửa đấy.

Khi bước chân vào trong, thấy một cảnh thương tâm trước mắt mà Bảo Đăng không bao giờ quên được cả. Khi cháu trai cùng Bảo Đăng hối hả chạy vào phòng ngủ thì thấy hai mẹ con ôm nhau nhắm mắt chờ Tử Thần đến rước. Cháu Thắng òa khóc nhào tới ôm mẹ với bà, Bảo Đăng cũng không cầm được nước mắt, không thể tưởng tượng nổi, mới có mấy tuần thôi mà không nhận ra hai người, cứ tưởng là mình nhìn nhầm người chẳng. Bảo Đăng mới chạy tới gần sát để nhìn cho kỹ có phải là Thúy với Cụ không vậy. Hai người cố hết sức để ngược lên nhìn xem ai đây...

Bảo Đăng chỉ biết kêu:

- Trời ơi! Khổ vậy sao chị! Tại sao không gọi cho Bảo Đăng?

Trở ra đi một vòng khắp nhà, xuống bếp thấy thức ăn, trái cây nằm lăn dưới đất nổi mốc lên xanh rì, thối hết, mấy con bọ từ nơi trái cây bay phủ khắp nhà, bát đĩa dơ nằm ngổn ngang trong bếp, rác rưởi tùm lum. Trái cây trên bàn thờ Phật, bàn thờ Gia Tiên cũng lên mốc xanh đen, vô số con bọ bay rìa trái cây khắp bàn thờ. Chứng tỏ là đã bao tuần chị không còn sức lực để làm một việc gì cả. Bảo Đăng biết chị thờ phụng rất là trang nghiêm, không bao giờ để trái cây trên bàn thờ lâu, cứ vài ngày là hạ xuống, chưng bày trái cây mới.

Thức ăn Bảo Đăng nấu hồi tháng trước vẫn còn nguyên trong tủ lạnh, nồi bún riêu mà Bảo Đăng nấu mấy tuần rồi vẫn còn phân nửa nằm trên bếp đã khô queo, cơm trong nồi cũng khô cứng. Chứng tỏ là hai mẹ con không có ăn uống chi hết cả mấy tuần rồi. Nhìn thấy cảnh này, Bảo Đăng bảo mấy em đi theo phụ một tay dọn dẹp cho sạch sẽ, bỏ hết những gì không dùng được, lau chùi sắp xếp lại cho ngăn nắp. Đi vào phòng tắm thì cầu bị nghẹt nước không xuống được, không suy nghĩ, không đắn đo Bảo Đăng xăng tay áo lên, đi kiểm phụ tùng để sửa, xong rồi sẵn tay cạo rửa sạch bồn cầu trắng tinh.

Các em vừa dọn dẹp, vừa trì chú, vừa luôn tay xịt nước chú khắp nhà sái tịnh cho sạch sẽ để có thanh khí hơn, vì trước khí, âm khí cùng tử khí quá nặng bao phủ cả nhà không thở nổi, không thể làm việc được. Tuy ngoài trời nắng chang chang mà trong nhà không có ánh sáng lại giống như có nhiều lớp sương mù hạt nhỏ li ti bao phủ khắp nhà...chưa từng thấy cảnh này bao giờ. Bảo Đăng chợt nhớ trong Kinh có dạy, **“người nghiệp nặng khi sắp chết thì hồn phách phân tán ra từng hạt nhỏ li ti và sẽ đọa vào ba ác đạo”**.

Chưa kể vô số nhện giăng, bọ bám khắp trần nhà, có em thấy bóng xẹt qua, xẹt lại khắp phòng, rồi từ trong những bức tranh cảnh chùa, hình tháp, hình Phật, tượng Phật, hình ảnh cửu huyền trên bàn thờ, đồng hồ tường, từ mấy chậu cây ni lông, dưới thảm, nền nhà tràn ngập khí đen xẹt qua lại, làm mấy em nhức đầu, choáng váng không làm việc được. Mấy em này đứa nào cũng có khả năng cảm nhận được, nên phụ giúp Bảo Đăng làm Phật sự rất đắc lực. Đứa nào cũng lấy khăn TL quần đầu hết!

Bảo Đăng biết đây là vong oan gia của Cụ, vì người sắp chết mới có mùi tử khí nặng, nếu không giải cứu kịp thì hồn Cụ sẽ bị phân tán ra từng hạt nhỏ li ti giống như sương mù, oan gia sẽ giữ lấy giống như trả nợ cho họ vậy, hoặc đọa vào ba ác đạo. Chợt nghe tiếng kêu Bảo Đăng rất nhỏ, rất yếu, Bảo Đăng biết hồn Cụ đang đọa xuống, nên nói lớn ra lệnh chúng vong không được quấy phá Cụ nữa, vừa thuyết pháp khai thị, vừa trì chú, vừa xịt nước chú cho họ, chúng nhao nhao lên như muốn giành đứng trước để được nước chú. Bảo Đăng liền thuyết pháp Nhân Quả, Tội Phước và nói đôi lời sám hối dùm cho Cụ. Kêu lớn tên Cụ, bảo Cụ trì chú theo, mấy em cùng rập tiếng trì chú lớn đều...

“Ai muốn thoát khổ thì tới Chùa xin Hộ Pháp cho vào, Bảo Đăng sẽ giúp cho được đâu thai, không còn đói lạnh, không còn khổ nữa”.

Rồi bảo mấy em tháo gỡ xuống hết tất cả hình ảnh nào có trước khí bỏ đi. Mấy em vừa trì chú hộ niệm vừa dọn dẹp.

Tổng cộng tất cả là 40 bao rác lớn (33 gallons). Phải chờ mấy xe mới hết, các em chia nhau đem tới vài khu (apartment) chung cư mới có thùng rác lớn để bỏ.

Bảo Đăng cùng mấy em trì chú hộ niệm và sái tịnh cho hai người. Cụ là yếu nhất, ánh mắt không còn thần sắc chi hết. Cụ có dáng người cao lớn, da trắng, mặt đẹp rất quý phái, mà giờ cả hai người thân thể gầy đét, da thâm lại trông thật ghê sợ. Cụ không còn biết gì nữa hết, cứ lảo đảo như chịu không nổi. May là trong xe Bảo Đăng lúc nào cũng có sẵn chiếc mền Tỳ Lô, nên lấy đắp ngay cho Cụ, vì không thấy chiếc mền Tỳ Lô cũ của Cụ đâu cả.

Khi tất cả rập tiếng trì chú Diệt tội, Chú QMQDCN, Cụ quần quai trên giường, muốn té xuống đất mấy lần, Đthg phải chạy lạy đỡ cụ vô sát tường. Sau khi đắp mền Tỳ Lô thì Cụ nằm được yên. Cụ chấp tay lên xá xá, nhưng không nói được nên lời.

Vừa trì chú vừa xịt nước chú liên tục cho Cụ suốt 5 tiếng đồng hồ để ngăn chặn đám vong linh oan gia của Cụ đang ồ ạt kéo đến xông vào đánh đập Cụ, Bảo Đăng thuyết pháp khai thị cho đám vong linh nghe, thì chúng ngưng không còn đánh Cụ nữa, tử khí cũng bớt dần, nhờ vậy mà Cụ ngủ yên, không còn trần trối nữa.

Mấy cô cháu ra ngoài phụ cháu Thắng gọi tìm bác sĩ, vì chị Thúy bị bệnh cả năm rồi không nhớ để xin đơn tái khám bệnh, nên cả tháng nay bệnh tái phát mà không bác sĩ nào nhận chữa trị cả. Hai mẹ con đành phải nằm nhà ôm nhau chờ chết chung thể. Vì đã khuya rồi mấy em còn phải đi học sáng mai, nên Bảo Đăng về chùa tiếp tục hộ niệm cho Cụ tiếp. Đám vong oan gia của Cụ qua nhiều kiếp trước cũng chạy theo đến chùa. Bảo Đăng đang lái xe, mấy em ngồi băng sau cảm được nói :

- *Chu choa đám vong linh oan gia của Cụ theo mình về chùa đông dũ Cô ơi!*

Về tới chùa, mấy em mở đèn, chia ra ba nhóm, một nhóm phụ trì chú. Riêng Bảo Đăng thuyết pháp khai thị cho vong nghe để giúp họ hiểu sự oán hận không giúp mình thoát khổ mà xả bỏ, họ không còn SÂN HẬN, MUỐN TRẢ THÙ NỮA, MÀ CÒN XIN ĐƯỢC CỨU CHO HỌ SIÊU. HỌ KÊU “ĐÓI” và “LẠNH” lắm. Em thì lo nấu dọn một mâm cơm, em khác thì chạy soạn quần áo đủ cỡ, có em thì động chuông U-Minh, trì chú Diệt Tội cho tất cả vong linh có mặt. Không phải chỉ có vong “người” thôi mà còn có cả nhiều loài vong “động vật” nữa (*như là nhện, gián, chuột, châu chấu, bò cạp, côn trùng, cá, gà, vịt, heo, rắn, ếch.v.v....*). Sau khi cho chúng ăn xong, đốt quần áo thiết đủ cỡ phân phát cho họ, không hiểu sao Bảo Đăng phát hoài lâu cả nửa tiếng mà chưa nghe đủ chỉ cả, mới khởi ý hỏi Hộ Pháp đủ chưa cho Bảo Đăng biết vì mỗi cả hai cánh tay lắm rồi. Nghe tiếng nói mới được hơn phân nữa, Bảo Đăng liền nhiếp tâm dùng ấn khác phát cho lẹ hơn. Thêm 10 phút nữa là xong, Hộ Pháp cho biết tổng số vong là 6 triệu đứng trong sân chùa và 3 triệu nhiều loài động vật.

Sau đó cho tất cả quy y Tam Bảo, dạy họ trì chú Diệt Tội, tất cả vong linh đồng rập tiếng trì chú... Bảo Đăng trì chú tiếp dẫn phụ với Bồ Tát Địa Tạng. Tất cả vong người đi đầu thai, có một số đồng vong nữ và tất cả vong trẻ em xin được theo Quán Thế Âm Bồ Tát. Một phần ba vong thú được biến thành người, phần còn lại biến thành những thú khác tiếp tục đọa làm súc sanh. Kết thúc vào lúc 3 giờ sáng, mấy em phải đi học 7 giờ sáng.

Sáng hôm sau chị Thúy cho biết, sau khi Bảo Đăng về rồi, Cụ ngủ yên được khoảng 2 tiếng, chợt Cụ la lên nhưng rất nhỏ, tay quơ quào, sợ hãi, lăn trờ không ngừng, nên Cụ té xuống giường đập mặt xuống đất, chị Thúy cũng nằm thoi thóp chỉ lấy mắt nhìn, không thể cựa cựa chi được cả. Chị cố hết sức la lên để cháu Thắng nghe mà chạy qua. Cháu Thắng cũng lạnh trí không đỡ Cụ lên mà gọi xe cấp cứu đến, nhờ vậy Cụ mới được vào bệnh viện nằm trong phòng cấp cứu. Thì ra có đám vong oan gia khác kéo đến đánh đập cụ như tử.

Hai ngày sau Bảo Đăng đi với hai em vào bệnh viện thăm Cụ, thấy Cụ ngồi ăn nguyên một đĩa to toàn thức ăn Mỹ, Cụ nhai ngon lành. Vừa thấy Bảo Đăng vào Cụ liền cười tươi, chào hỏi :

-Dạ, con xin chào bà, bà có khỏe không? Mời bà dùng cơm, hôm nay bà không có đi chơi xuân à?

Bảo Đăng không trả lời, hỏi lại. Cụ khỏe chưa ?

-Dạ khỏe ạ.

Xuân này Cụ được bao nhiêu tuổi rồi ? Cụ vui vẻ nói:

-Dạ, thưa bà, cháu được 18 tuổi ạ!

Vừa định hỏi tên thì cô y tá tới đỡ Cụ ngồi dậy thay quần áo để chuyển qua phòng khác. Bảo Đăng ra về. Tuần sau Cụ được chuyển sang nhà dưỡng lão và cũng là nhà dành cho những bệnh nhân mà bác sĩ đã từ chối chữa trị, đến đây nằm chờ chết. Bảo Đăng cùng tất cả mấy em, có bác Tâm là Pt.Đăng Tịnh xin tới hộ niệm. Biết là trong người Cụ còn vô số vong linh oan gia tràn đầy oán hận, chúng đánh đập và cùng nhau ria xác cụ từng phút giây.

Khi tất cả đồng trì chú Diệt Tội, hai mẹ con cùng nằm chung phòng, Bảo Đăng giảng pháp khai thị cho chị nên cố gắng chí thành mà lạy sám hối với oan gia thay mẹ. Nếu chị lạy chí thành, tha thiết nói lên những lời sám hối thì oán nghiệp của hai mẹ con cũng sẽ được tiêu trừ, sanh phước. Oan gia sẽ cảm nhận được sự sám hối chân thành đó mà chịu xả bỏ những oán hận xưa.

Bảo Đăng cảm nhận có vô số vong oan gia của Cụ kéo đến chen chúc nhau đầy ngập sân, đầy

phòng, kêu một em chụp hình, quay phim. Chúng kéo đến đòi nợ máu....Thiệt khủng khiếp! Cụ kêu la nói:

- *Tha cho tôi, tha cho tôi, ôi giờ ơi lạnh quá!*

Hai tay cụ giờ lên rồi rơi xuống.

Bảo Đăng trì chú giúp cho chúng tỉnh táo, cho uống nước chú, thuyết pháp cho nghe mà buông bỏ hận thù, sau cùng chúng chịu tha cho Cụ. Hộ niệm cho tất cả vong linh oan gia có mặt được siêu thoát, cũng có vô số thú vật lớn nhỏ từ trong bụng Cụ chui ra...Kể đến nghe tiếng trẻ con xin được siêu, vô số trẻ con không thể đếm tính được cũng từ trong bụng Cụ chui ra...Sau khi cho chúng uống nước chú, giảng pháp cho chúng nghe, dạy chúng trì chú Diệt Tội, quy y Tam Bảo cho chúng xong, tất cả vong đồng niệm Phật, Quán Âm Bồ Tát, Địa Tạng Bồ Tát. Đa phần người nữ và trẻ con muốn xin theo Quán Âm Bồ Tát, phần còn lại đi đầu thai làm người. Có một số ít vẫn cứng đầu không chịu mở miệng trì chú hoặc niệm Địa Tạng, chợt nghe nói Ngưu Đầu Mã Diện bắt chúng đi rồi. Sau khi xong hết, về chùa Bảo Đăng khởi ý hỏi Hộ Pháp, được biết tổng số vong người là 5 triệu, ba ngàn trẻ con biết bò, 2 triệu thú vật.

Sau khi tất cả vong linh oan gia của Cụ siêu hết rồi, Cụ tỉnh táo nhiều hơn, đòi ngồi dậy lạy Phật. Đthg đỡ cụ ngồi dựa vào tường, vì cụ yếu lắm, không ngồi vững được. Đthg cầm hình Phật để sát mặt cho Cụ nhìn cho dễ, Cụ đưa hai tay lên cao lạy Phật, sám hối, nói rằng :

-*Con có phước đức chi đâu mà được như thế này, con thành tâm sám hối, con thành tâm sám hối.*

Bảo Đăng hướng dẫn mọi người Niệm Phật hộ niệm cho Cụ, riêng Bảo Đăng vẫn giữ phần trì chú giúp cho thần thức Cụ thêm minh sáng, từ 10 giờ sáng trì chú, niệm Phật, hóa giải oán nghiệp cho Cụ tới xế chiều. Người quản lý yêu cầu mình ra vì gần tới giờ ăn cơm tối, luật ở đây không cho thân nhân ở lại sau 5 giờ. Tất cả ra về, lên xe mới thấy đói, vì từ sáng tới giờ chưa có ai ăn gì cả. Bác Tâm mời tất cả ban hộ niệm đi dùng cơm tối.

Sáng sớm thứ Hai hôm sau khoảng 4, 5 giờ sáng ngày 20 tháng 3 năm 2017, Cụ đã tắt thở.

Những người làm việc và chị Thúy cho biết:

- *Thân Cụ mềm dịu, trắng sạch, không có thâm đen, hoặc phình trướng lên và không có một chút mùi hôi thối gì cả, người teo nhỏ lại, thật là tốt. Chúng tôi làm việc ở đây lâu lắm rồi chưa thấy có ai được tương trạng như vậy cả, thật hy hữu. Chúng tôi biết quý vị đã đến giúp cho bà cụ được như vậy, Cụ thật là có phước.*

Mấy em hỏi Bảo Đăng:

- *Mình không có hộ niệm cho Cụ tới phút cuối, không biết Cụ có được siêu không, hay sợ có đám oan gia khác biết Cụ sắp đi lại kéo Cụ xuống rồi?*

Bảo Đăng trả lời:

- *Âu cũng là nghiệp lực của Cụ thôi, nếu như những người khác nặng nghiệp như Cụ mà không có mình hộ niệm thì bảo đảm cái chắc một trăm phần trăm là đọa xuống địa ngục liền. Tuy nghiệp của Cụ nặng thật đó, nhưng mình đã hộ niệm, hóa giải rất nhiều oan gia và oán nghiệp cho Cụ rồi, thì hy vọng nghiệp Cụ sẽ nhẹ bớt, không có đọa đâu. Tuy nói vậy, nhưng Cô cũng lo cho Cụ không được siêu thăng về cõi Trời, cõi Phật thôi, chứ còn đọa ba ác đạo thì bảo đảm là KHÔNG rồi.*

Bốn ngày sau khi Cụ mất, Bảo Đăng đi chợ về tới chùa khoảng 7 giờ tối trong ngày thứ Năm 23 tây tháng 3 năm 2017. Có một đệ tử trẻ tuổi nhất của Bảo Đăng đến thăm, nên hai cô cháu lái xe đi chợ. Khi em vói tay mở cổng rào, chắc nó có duyên với Cụ nên mới thấy. Bảo Đăng đang loay hoay

lấy rau cải ra khỏi xe, nó kêu :

- Cô ơi, con thấy có một bà già tóc bạc trắng, mặc áo lam, dáng cao lớn đang quỳ trước cửa chánh điện lạy.

Bảo Đăng biết là Cụ rồi, liền xin Hộ Pháp cho Cụ vào trong chánh điện. Bảo Đăng mới hỏi con có thấy Cụ không, nó nói dạ giờ thì không còn rõ nữa, bảo nó nhiếp tâm trì chú và tịnh tâm lại thì mới thấy rõ. Bảo Đăng bắt ấn trì chú vào trán của nó...Không phải ai cũng thấy được, phải có tâm chân thật, tâm tịnh, tâm đồng tử, tâm vô tư và có tu, có trì chú, nhất là có được Bồ Tát ban cho thì mới thấy được một cách rõ ràng. Bình thường em này đi học không có thấy được gì cả.

Trong khi em trì Chú, Bảo Đăng khẩn Bồ Tát cho thấy để giúp cho Cụ, nếu Cụ có duyên lành với Phật và được vãng sanh. Ngay lập tức em vui lên nói, Cô ơi, Cụ đang đứng ngay cửa nè. Bảo Đăng mừng lắm cảm ơn Bồ Tát, rồi kêu Cụ lại gần. ĐH chạy lấy gối để giữa chánh điện. Bảo Đăng kêu Cụ ngồi xuống gối đi, Cụ quỳ lạy Phật.

Bảo Đăng hỏi :

Cụ Pháp danh là gì?

Cụ trả lời:

-Đăng Trang.

Cụ Bao nhiêu tuổi?

-102 tuổi

Cụ chết ngày nào nhớ không, sao tới giờ Cụ mới tới chùa? Cụ cho biết :

-Tôi xin chào Bảo Đăng, chào các cháu, tôi cũng xin cảm ơn tất cả các cháu đã hộ niệm cho tôi. Sau khi được Bảo Đăng đến nhà cứu giải nghiệp ác của tôi, tôi đã bị đấm oan gia nô lệ, những tù binh bị tôi tra tấn ở kiếp tôi làm quan. Có kiếp tôi làm phù thủy giết 3000 trẻ con sơ sinh mới biết bò và trẻ con chừng 1- 2 tuổi.

Tôi bắt động vật, thú vật, súc vật giết lấy máu làm bùa phép, tỳ nữ cũng bị tôi chìm xuống giếng chết.

Khi tôi làm bá tước tôi đã giết 3 vạn binh lính, chiến mã, cùng với 6 triệu người dân vô tội.

Qua nhiều kiếp khác tôi cũng đã giết hàng triệu người vô tội, may mắn cho tôi kiếp này tôi gặp được Thầy, gặp được Bảo Đăng đã khuyên nhắc, chỉ bảo cho tôi tu niệm.

Khi Bảo Đăng đến nhà là lúc tôi bị bắt xuống địa ngục, một hồn tôi đang phân tán ra để trả nợ cho oan gia, nghe Bảo Đăng đến trì chú gọi tên tôi, đã giúp cái hồn đã phân tán quy tụ về nhập xác, mừng lắm nhưng không thể nào ra được. Một hồn còn lại của tôi bị quỷ ngục dẫn đi vòng hết từng cửa ngục và khai tội của tôi ra, thì tiếng trì chú của Bảo Đăng lãnh lót vang vọng tới địa ngục. Còn cái hồn thứ ba của tôi bị chúng quỷ dữ oan gia bắt nhốt trên ngọn cây dừa trước sân nhà. Khi thấy Bảo Đăng tới tôi có kêu cứu, nhưng vì sức yếu lại bị đánh đập nên kêu không thành tiếng.

Khi được nghe kêu tên mình, bảo tôi phải trì chú Diệt Tội theo tiếng Bảo Đăng. Tôi liền trì chú theo tiếng dẫn của Bảo Đăng. Tức thì cửa địa ngục cuối tôi vừa tới liền biến mất, lần lượt nhiều cửa ngục biến mất, tâm tôi cảm thấy nhẹ nhàng không còn bị đánh đập đau đớn như bị xé thịt ra từng miếng nữa. Liền đó thấy mình đứng trước cửa nhà, tôi không muốn đi vào nhà mà lần bước hướng về chùa Pháp Hoa, vừa lê từng bước vừa niệm Phật.

Bảo Đăng hỏi Cụ từ hôm thứ Hai tới nay đã bốn ngày rồi, Cụ đi lâu thế?

Cụ từ tốn trả lời:

-Tôi già quá, sức yếu lại còn bị oan gia đánh đập như tử nên không thể đi nhanh được. Tôi tới chùa xin Hộ Pháp cho vào lạy Phật và chờ Bảo Đăng.

Giờ Cụ về tới chùa rồi, Bảo Đăng sẽ giúp cho Cụ được như ý, Cụ muốn đi đâu?

Cụ trả lời:

-Tôi khổ đã nhiều rồi, lại biết còn vô số oan gia oán nghiệp và tiền thân của tôi đang bị tra tấn dưới địa ngục, sẽ không để cho tôi yên thân đâu, tôi chỉ tha thiết xin Bảo Đăng giúp cho tôi được về cõi Phật.

Bảo Đăng cho Cụ biết đã hóa giải oán nghiệp cho Cụ khá nhiều rồi, nên không lo chi. Cụ đừng nghĩ, đừng lo gì cả, giữ tâm hoan hỷ, nhẹ nhàng mà niệm Phật không ngừng.

Cụ hỏi:

-Tôi yếu quá không biết có đi được tới Phật hay không?

Vậy thì Bảo Đăng cùng đi với Cụ cho vui nha.

Cụ vui lắm nói:

- Có Bảo Đăng đưa tôi đi thì còn gì bằng.

Bảo Đăng giảng giải thêm cho Cụ vững tâm,

Nhờ Cụ chân thật tu hành không gây tạo thêm nghiệp ác ở kiếp này. Cúng dường Tam Bảo với tâm thanh tịnh, hết lòng với chùa với Thầy suốt hơn 30 năm nay, luôn nghe lời khuyên bảo của Bảo Đăng. Cụ không làm điều gì sai trái thì sẽ không có gì ngăn chận Cụ về cõi Phật cả. Huống chi chính mắt Cụ đã thấy tiền thân mình và oan gia của ác nghiệp vẫn còn bị tra tấn dưới địa ngục.

Trễ thêm vài ngày nữa thôi là ba hồn bảy vía của Cụ sẽ bị “phân tán” và đọa trong ba ác đạo đấy. Có lẽ trong quá khứ Cụ đã có gieo trồng hột giống Bồ Đề rồi, nên thần thức mới còn sáng, mới nghe rõ “tâm chú của Phật” mà trì theo được. Cụ còn biết chấp tay lạy Phật, nói lên lời sám hối nữa. Nhờ vậy mới hoá giải được hết những ác nghiệp của Cụ với đám quỷ dữ oan gia kia.

Cụ gật đầu, nói :

- Nhờ Bảo Đăng hóa giải cho Oan gia siêu hết rồi thì tất cả hồn của tôi tự nhập vô xác lại, nên vài tiếng sau tôi mới chết được. Tôi đã biết sợ, đã đi hết một vòng địa ngục rồi, cho nên tôi không muốn trở vô nhà nữa mà muốn về nhà Phật, tôi vừa niệm Phật, vừa lê từng bước thẳng đến đây.

Mấy em đều trầm trồ khen Cụ giỏi quá chừng luôn.

Đng nói :

- Cụ tài thiệt, khi sống Cụ rất oai phong, chết rồi Cụ cũng oanh liệt. Chúng cháu rất lấy làm hân hạnh.

Bảo Đăng hỏi Cụ có đói bụng không, mấy ngày rồi Cụ đâu có ăn gì đâu. Cụ vui vẻ trả lời :

-Tôi không thấy đói, nhưng thức ăn của Bảo Đăng nấu luôn tuyệt ngon, thì phải ăn một bữa cuối.

Đng và Đh liền chạy xuống làm một mâm cơm mời Cụ dùng.

Trong khi đó Bảo Đăng đi vệ sinh, uống nước chú, rửa mặt với nước chú, đắp y Tỳ Lô, đầu vấn khăn Tỳ Lô, ra ngồi trước chánh điện, hai tay kết ấn. Bảo Đăng dặn tất cả mấy em phải niệm Phật liên tục không được ngừng, động đại hồng chung.

Còn ĐTh cũng phải luôn trì chú để giữ chánh niệm xem Cụ với Cô đi, cho biết nếu thấy có gì cản trở. Cụ đứng lên đánh lễ Phật, đánh lễ Thầy xong. Bảo Đăng dặn Cụ niệm Phật không được ngưng, Bảo Đăng thì trì chú, đừng có sợ có Bảo Đăng đi theo mà. Thế là hai bà cháu đứng lên tự nhiên thấy người nhẹ nhàng bay bổng, qua mấy tầng lớp mây đã thấy chư Thần rất đông đứng hai bên chào. Bảo Đăng lên tiếng Cụ đừng quay nhìn cứ ngó thẳng mà đi, đừng đứng lại. Cụ ngoan ngoãn nghe lời tiến bước, miệng luôn niệm Phật. Rồi đến hàng Thiên tiên đứng hai bên chào hỏi, Bảo Đăng nhắc không được trả lời cứ ngó thẳng niệm Phật, đến hàng Thánh Tăng mặc y vàng ánh đứng rợp hai bên thật là đông, Cụ biết rồi nên ngó thẳng niệm Phật mà tiến bước. Kế đến thấy có vô số Bồ Tát hào

quang sáng rực thanh tịnh lạ lùng, cũng đứng hai bên chào đón. Bảo Đăng trì chú lớn tiếng hơn để giúp Cụ khỏi phân tâm. Cụ ngó thẳng tiến bước, không lâu đến một vùng đất bằng phẳng màu vàng ánh, sáng láng, không còn thấy ai nữa cả, mà chỉ thấy những bậc thang cấp vàng óng, cao đến tận trời không thể thấy thêm gì được cả, Cụ hỏi đây là đâu hả Bảo Đăng?

-Mình đã tới đất Phật rồi, giờ Cụ phải đi lên những bậc thang cấp này thì mới gặp được Phật. Cụ tiếp tục niệm Phật đi.

Thế là hai bà cháu bước lên từng bước, Cụ niệm Phật, Bảo Đăng trì Chú. Bảo Đăng kêu Đth xem đếm dùm cho biết thế nào, mỗi bậc thang Cụ bước qua, thì cửa địa ngục mở ra cho vô số tiền thân của Cụ và những người mà bị Cụ giết hại cũng được thoát ra khỏi. Lần lượt đến 100 bậc là hàng triệu oan gia thoát khổ, thoát kiếp đọa đày, ác nghiệp của Cụ cũng được tiêu trừ theo từng bậc thang.

Cụ dừng lại nói đi tới 100 rồi mà sao vẫn thấy mệt mỏi, Bảo Đăng cũng thắc mắc liền nghe tiếng nói:

-Có một kiếp xưa người đã đi bộ 300 dặm để mang hoa đến chùa cúng dường cho Phật. Nay người bước lên được 100 bậc rồi, chỉ còn 900 bậc nữa thôi người sẽ gặp Phật.

Bảo Đăng hỏi Cụ còn muốn đi nữa không?

Cụ trả lời :

-Tôi là đệ tử của Thầy Thích Hải Quang, tôi sẽ làm một điểm son cho chùa Pháp Hoa và làm gương cho Phật tử hữu duyên tu Tịnh Độ sau này.

Nói xong Cụ vui vẻ ngó thẳng tiến bước. Bảo Đăng xin phép Cụ cho thuật lại chuyện vãng sanh hy hữu này cho Phật tử hữu duyên biết để theo gương của Cụ mà tinh tấn tu tập có được không. Cụ cười nói :

-Nếu có viết thì viết sơ sơ thôi, cuộc đời già sống ẩn dật tu hành thì đâu có gì hay để kể.

Bảo Đăng nói:

- Cụ giờ đâu còn già nữa, trẻ đẹp quá chừng, mình chạy đi cho nó lẹ nha.

Thế là hai bà cháu người niệm Phật, người trì Chú thì nhau chạy, bên tai nghe mấy đệ tử đồng rập tiếng đếm con số bậc thang đã đi qua, 200 rồi đến 500, đến 700, 800, 810, 820, 840, 860, 880, 900, 910, 930, 950, 970, 990, 992, 997, **1000**. – Hai bà cháu cười sượng.. **ha ha... tới rồi mà không thấy một chút nào cả, còn thấy khỏe nữa. Cụ ơi, mình tới đỉnh rồi, Cụ quỳ lạy ra mắt Phật đi.**

Cụ liền quỳ xuống đánh lễ:

- Con pháp danh là Đăng Trang, con đã tới rồi.

Tức thì một bàn tay vàng đưa ra để trên đầu Cụ, tóc Cụ rụng hết, áo tràng lam chuyển thành y vàng óng, một hoa sen trắng thật to mở ra. Bảo Đăng hỏi Cụ có muốn nhắn gì nữa không, Cụ trả lời:

-Thầy khi xưa thường dạy, muốn vãng sanh phải buông xả muôn duyên, tôi nay không có gì để nhắn cả. Cám ơn Bảo Đăng đã dẫn tôi về tới đất Phật.

Nói xong cụ chấp tay xá rồi bước vào, hoa sen khép lại.

Mở mắt ra thấy mình ngồi trước chánh điện. Mấy đệ tử bu lại chúc mừng cho **Cụ đã hốt hụi chót.**

ĐN hỏi: - Dạ thưa Cô, mình đi hộ niệm từ xưa tới giờ, đây là lần đầu tiên mình được lãnh huy chương vàng, Cô nhỉ! Thật là hy hữu. Cụ là Phật tử lớn tuổi nhất, ưu tú nhất, trung thành nhất, thương chùa, thương Phật, thương Thầy, thương Cô nhất, Cụ cũng thương chúng con nữa. Giờ Cụ được vãng sanh cũng kỳ lạ và hy hữu nhất từ xưa tới nay, chưa có Phật tử nào ở thành phố sa mạc này làm được như Cụ. Chúng con thấy phương cách Cô hộ niệm ngày càng khác hơn xưa rất nhiều, thích thú hơn, hồi hộp, kinh dị hơn, quá khó luôn! Nhiều lúc chúng con bối rối, đâu óc cứ đơ ra chưa biết phải xử lý thế nào, Cô vừa nghe xong là hóa giải liền

trong giây phút, chúng con rất là có phước và hân hạnh được sống gần Cô, được Cô dạy pháp, dạy thực tập trực tiếp, phụ với Cô làm Phật sự. Ngày xưa chỉ nghe Thầy kể chuyện nghiệp người này, nghiệp người kia thôi, trì chú mỗi ngày nhưng ít khi áp dụng đến mức tối đa.

Sáu năm nay, nhờ làm Phật sự với Cô, chúng con mới được tận mắt thấy, tai nghe rõ ràng từng cơn lốc xoáy của sức nghiệp của mỗi người. Mới biết rõ kẻ ác gian quấy phá ngày càng thịnh, hiểm nạn ngày càng tăng, thấy người người sống trong quỷ nạn khổ sâu, ai oán, ếm đối hại người nhiều vô kể số, khó có ai thoát khỏi lăm. Con rất lo cho ba mẹ của con lúc lâm chung, cứ thích đi chùa này, tham dự chùa kia, niệm Phật thì gục lên gục xuống, trì chú thì yếu xìu, tu đâu không thấy, chỉ thấy ham vui với bạn bè. Thời gian không còn bao lâu nữa, Cô lại về với Phật rồi chúng con sẽ ra sao khi sức nghiệp của chúng con kéo tới?

Bảo Đăng cảm động trước lời nói chân thành của các đệ tử, mấy em mũi lòng đều rơi nước mắt. Bảo Đăng nói lời an ủi và khích lệ:

- Nếu các con giữ bốn điều (giữ lập tâm ban đầu, không tham chấp, không mong cầu, không đi quá bốn phận) mà Cô đã từng dạy, mỗi khi có nạn là Cô cho các con thực tập trực tiếp, để sau này các con sẽ thành tựu được công phu tu của mình không lo chi. Chỉ sợ tâm của các con chuyển hướng đi theo con đường khác Phật đạo sau khi Cô đã về với Phật mà thôi.

Hơn 32 năm sống trong cửa đạo, Cô đã hộ niệm cho rất nhiều người rồi, mỗi người nghiệp lực mỗi khác, khi đi hộ niệm không thể nào biết trước được SỨC NGHIỆP của họ nặng hay nhẹ. Bị ếm đối hoặc bị yêu tinh dựa nhập hiền hay dữ đều khác nhau, cho nên phải tùy duyên nghiệp mà xử lý và hóa giải. Dù Cô có giảng giải ra, chỉ dẫn rõ ràng cũng khó thể nhận diện được, phải có kinh nghiệm thì mới biết, mới phân biệt được mà thôi.

Cụ Thúy NGUYỄN THỊ HẠNH TRANG Pd. ĐĂNG TRANG

Sanh năm 1916 – Từ ngày 20 tây tháng 3 năm Đinh Dậu

Vãng sanh ngày 23 tây tháng 3 năm 2017 tại chùa Pháp Hoa, hưởng thọ 102 tuổi

Từ một hàng phàm phu NGHIỆP NHIỀU, CHUÔNG NẶNG mà được VĂNG SANH về cõi CỰC LẠC, làm bậc “BẤT THỐI THÁNH NHON”, là một điều quý báu vô cùng, dù cho có đem tất cả thất bảo là (vàng bạc, lưu ly, pha lê, xà cừ, xích châu, mã não) chất đầy hết cả Tam Thiên Đại Thiên thế giới này ra để so sánh, ước lường, với sự vãng sanh này thì trong :

Trăm, ngàn, vạn, ức lần vẫn chưa bằng được một (chút nhỏ của một phần nữa).

Hy hữu và cực kỳ may mắn cho Ưu-Bà-Di ĐĂNG TRANG! Cụ làm một tấm gương sáng cho tất cả Phật tử hiện đang tu tập theo pháp môn Tịnh Độ noi theo. Muốn bảo đảm được vãng sanh, điều cương quyết là phải tập xả bỏ mọi duyên xưa, phiền não và lòng tham chấp, an phận và tùy duyên thế thôi, không nên đi quá bốn phận, mà ẩn dật tu hành để giữ lập tâm ban đầu của mình, thì tới ngày lâm chung sẽ gặp mọi duyên lành. Nếu may mắn kết duyên với “chánh pháp” thì sẽ được chánh nhân chỉ dạy tu tập đúng. Còn như kết duyên với “tà pháp” thì sẽ bị ác nhân giết hại cái thân huệ mạng của mình từ lúc mới bước chân vào mà không hề hay biết. Gieo Nhân nào thì hái Quả nấy không sai, phải cẩn thận!

Nếu như thân quyến không biết ĐẠO, không tu hành theo chánh pháp, sẽ không có chánh kiến cũng là một “trở ngại” lớn cho phút lâm chung của mình.

Tại sao ? Đó là bởi vì ngay trong những giờ phút sau cùng ấy, người sắp lâm chung kia đã :

ĐI ĐẾN NGÃ Rẽ PHÂN CHIA GIỮA CÁC Nẻo ĐƯỜNG :

- **ĐỊA NGỤC, NGẠ QUỶ, SÚC SANH, NGƯỜI, PHÀM, THÁNH** rồi, sự việc ấy vô cùng khẩn yếu và cực kỳ nguy hiểm khác thường, cũng giống như cảnh của việc :

NGÀN MUÔN CÂN TREO BẰNG SỢI TÓC vậy. Cho nên khi ấy **CHỈ CẦN NHÚT TÂM TRỢ NIỆM LỚN CÂU PHẬT DANH** (hoặc câu thần chú *Diệt Tội, Vãng Sanh, QMQDCN.. Vv....*) là điều cần thiết nhất. Phải nên biết rõ điều quan trọng rằng :

Người sắp lâm chung ấy cho dù bình thường (*sinh tiền*) **HỌ** đã từng có :

- **Lập CHỈ NGUYỆN vãng sanh,**
Có tu hành, có niệM PHẬT.

Mà đến giờ phút cuối cùng đó bao nhiêu oan gia oán nghiệp kéo đến hành xác, đánh đập, hồn phách phân tán mà còn bị quyến thuộc thương khóc, bi ai, hoặc ngăn cản không cho hộ niệm, không cho trì chú.v.v...mà lại cho người có vọng, có quý, có nhiều trược khí, âm khí trong người này đến ôm ấp, nắm tay, nắm chân sẽ làm cho người bệnh càng đau đớn hơn, càng sợ hãi, vì có thêm đám quỷ khác trong người này xuất ra đánh đập, đã khổ lại càng khổ hơn, quý oan gia đánh rồi còn bị thêm đám quỷ vất vương đánh nữa, làm cho **TỨC GIẬN** tất nhiên phải bị :

- **ĐỌA LẠC NGAY LẠI VÒNG LUÂN HỒI, SANH TỬ** hoặc bị đọa trong **BA ĐƯỜNG ÁC** (*địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh*) vì mất “chánh niệm”. Trường hợp này đã xảy ra rất nhiều, rất nhiều rồi.

Trường hợp của Cụ **ĐĂNG TRANG** thì vô cùng hy hữu, không ai ngờ trước được tình huống xảy ra như thế này cả và đây cũng là lần đầu tiên **Bảo Đăng** đi cùng với Cụ về tới đất Phật.

Trước kia **Bảo Đăng** chỉ có thể đưa thần thức theo hào quang mà về tới Chánh Quốc, hoặc biên địa ở Cực lạc, hay tới cõi Trời, Người mà thôi. Hình ảnh mờ ảo chứ không được rõ ràng và chính xác như lần này.

Tất cả Pháp quyền, Phật tử, đệ tử, đồ tôn,

MẬT – TỊNH ĐẠO TRÀNG LIÊN HOA THẮNG HỘI của PHÁP HOA TỰ

Thành kính đánh lễ:

-**TÂY PHƯƠNG TAM THÁNH TÔN, BỒ TÁT ĐẠI NINH VÔ NHẤT ĐẠI SƯ và VÔ NIỆM ĐẠI SƯ THÍCH HẢI QUANG** Bốn sư đã để lại cho chúng con một **PHÁP** tu vô giá bảo, còn quý hơn trăm nghìn viên **XÁ LỢI**.

Kế đến,

Bảo Đăng cùng với tất cả đệ tử xin đánh lễ:

-**THƯỢNG THIÊN NHÂN ĐĂNG TRANG** đã để lại cho chùa **PHÁP HOA** một viên **MINH CHÂU** sáng rực cho toàn thể Phật tử hữu duyên.

Bảo Đăng mong rằng, trong tương lai không phải chỉ có một viên, mà sẽ có nhiều viên **MINH CHÂU** ngũ sắc khác nữa xuất hiện tại chùa **PHÁP HOA** này, để cúng dường và báo đền lên ba đời **CHƯ PHẬT**.

Nam mô **A-DI-ĐÀ PHẬT**, tác đại chứng minh.

Trân trọng,

Btg. **Bảo Đăng**
(cẩn chí)